

Předběžné otázky

Je paušální zdanění výnosů z tzv. „nettransparentních“ (tuzemských a) zahraničních investičních fondů podle § 6 Investmentsteuergesetz v rozporu s právem Společenství (článek 56 ES), protože představuje zastřené omezování volného pohybu kapitálu (čl. 58 odst. 3 ES)?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesgerichtshof (Německo) dne 11. července 2012 — Ralph Schmidt (jako insolvenční správce majetku Aletty Zimmermann) v. Lilly Hertel

(Věc C-328/12)

(2012/C 303/26)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesgerichtshof

Účastníci původního řízení

Žalobce: Ralph Schmidt (jako insolvenční správce majetku Aletty Zimmermann)

Žalovaná: Lilly Hertel

Předběžná otázka

Za účelem výkladu čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení⁽¹⁾ se předkládá následující předběžná otázka:

Jsou soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno úpadkové řízení na majetek dlužníka, příslušné rozhodovat o odpůrčí žalobě podané v rámci úpadkového řízení proti žalovanému, který nemá bydliště nebo statutární sídlo na území členského státu?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191.

Žaloba podaná dne 13. července 2012 — Evropská komise v. Portugalská republika

(Věc C-335/12)

(2012/C 303/27)

Jednací jazyk: portugalsština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupce: A. Caeiros, zmocněnec)

Žalovaná: Portugalská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že tím, že portugalské orgány v návaznosti na přistoupení Portugalské republiky k Evropskému společenství neposkytly částku 785 078,50 eur odpovídající poplatkům za přebytné zásoby nevyvezeného cukru, nesplnila Portugalská republika povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 10 ES, článku 254 aktu o přistoupení⁽¹⁾, článku 7 rozhodnutí 85/257/EHS, Euratom⁽²⁾, článků 4, 7 a 8 nařízení (EHS) č. 579/86⁽³⁾, článku 2 nařízení (EHS) č. 1697/79⁽⁴⁾ a článků 2, 11 a 17 nařízení (EHS, Euratom) č. 1552/89⁽⁵⁾;

— uložit Portugalské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Podle informací poskytnutých portugalskými orgány nepředložil podnik William Hinton & Sons důkazy o tom, že vyvezl přebytné zásoby cukru, který měl ve vlastnictví. Dne 3. prosince 1990 oznámily tyto orgány podniku, že má zaplatit dodatečnou částku 785 078,50 eur. Dotčený podnik podal proti tomuto rozhodnutí kasační opravný prostředek k Supremo Tribunal Administrativo (dále jen „STA“), který položil Soudnímu dvoru několik předběžných otázek. Soudní dvůr vydal dne 11. října 2001 usnesení ve věci C-30/00⁽⁶⁾, William Hinton & Sons, v němž uvedl, že tyto otázky „vyvstaly v rámci sporu mezi William Hinton & Sons Lda [...] a Fazenda Pública ve věci vymáhání [...] poplatku za přebytné zásoby cukru drženého společností William Hinton“. Dne 8. května 2002 zrušil STA příkaz k zaplacení dodatečné částky z důvodu, že byla uvedená částka oznámena v okamžiku, kdy již byla promlčena.

Z pozdější judikatury Soudního dvora, a sice z rozsudků ze dne 7. prosince 2004, Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise, T-240/02, Sb. rozh. s. II-4237 a ze dne 26. října 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise, C-68/05 P, Sb. rozh. s. I 10367, je patrné, že výše uvedená částka 785 078,50 eur nemůže být kvalifikována jako „poplatek“, jak tomu bylo v rozsudku Soudního dvora ve věci C-30/00, ale může být stále kvalifikována jako „vlastní zdroj“ Společenství.

Přestože se totiž tato judikatura týká poplatku ve výši stanovené v čl. 3 odst. 1 nařízení (EHS) č. 2670/81⁽⁷⁾ z důvodu, že dané množství cukru C nebylo vyvezeno mimo Společenství, nic to nemění na tom, že skutečnost vedoucí ke vzniku uvedeného poplatku je v zásadě totožná se skutečností vedoucí ke vzniku povinnosti zaplatit částku stanovenou v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 579/86, která je v projednávané věci dotčena. Toto ustanovení stanoví zaplacení poplatku v určité výši za množství cukru překračující zásobu převáděnou do následujícího období, které nebylo vyvezeno ze Společenství z důvodu, že podle čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení se má za to, že toto množství se nachází na vnitřním trhu Společenství.

Podle článku 2 rozhodnutí 85/257 jsou příjmy pocházející z dávek a dalších poplatků stanovených v rámci společné organizace trhu s cukrem vlastními zdroji.

Z článku 254 aktu o přistoupení vyplývá, že výše uvedená částka spadá do rámce společné organizace trhu s cukrem. Toto ustanovení uvádí, že zásoby produktů, které měla Portugalská republika na své náklady odstranit, překračují množství, o němž lze mít za to, že představuje obvyklou zásobu převáděnou do následujícího období a že „pojem obvyklá zásoba převáděná do následujícího období je definován pro každý produkt podle kritérií a cílů každé společné organizace trhu“; proto musí být v případě cukru „pojem obvyklá zásoba převáděná do následujícího období“ definován podle kritérií a cílů společné organizace trhu s cukrem. Právní úprava Společenství týkající se odstraňování zásob cukru je součástí společné organizace trhu s cukrem.

Na základě čl. 258 odst. 3 aktu o přistoupení stanovilo nařízení (EHS) č. 3771/85⁽⁸⁾ „obecná prováděcí pravidla k článku 254 aktu o přistoupení“, definovalo pojem „produkty, které jsou ve volném oběhu na portugalském území“, uvedlo, že „prováděcí pravidla [k němu]“ budou přijata „postupem stanoveným [...] v člincích odpovídajících článkům jiných nařízení o společné organizaci zemědělských trhů“ a stanovilo, že „prováděcí pravidla [...] zahrnují zejména [...] [...] pravidla odstraňování přebytečných zásob produktů“ a že tato prováděcí pravidla „mohou stanovit: [...] výběr poplatku v případě, že dotyčná osoba nedodrží pravidla pro odstraňování přebytečných zásob produktů“.

Komise přijala nařízení č. 579/86, jímž se stanoví pravidla týkající se zásob produktů z odvětví cukru nacházejících se dne 1. března 1986 ve Španělsku a v Portugalsku, na základě nařízení č. 3771/85 a nařízení (EHS) č. 1785/81 o společné organizaci trhů v odvětví cukru. Skutečnost, že nařízení o společné organizaci trhů v odvětví cukru bylo jedním z právních základů nařízení č. 579/86, ukazuje, že prováděcí pravidla stanovená v tomto nařízení, a tudíž výše uvedená částka jsou součástí společné organizace trhu s cukrem.

Výše uvedená částka 785 078,50 eur může být kvalifikována jako „vlastní zdroj“ Společenství ve smyslu čl. 2 prvního pododstavce písm. a) rozhodnutí 85/257, neboť se jedná o příjem pocházející z „dalších poplatků stanovených v rámci společné organizace trhu s cukrem“, který vyplývá ze zvláštního režimu, jenž zavedla Portugalská republika v době přistoupení tohoto členského státu, a sice částku, která měla být vybrána portugalskými orgány na základě čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 579/86.

Nařízení č. 3771/85 uvádí ve svém článku 1, že „stanoví obecná prováděcí pravidla k článku 254 aktu o přistoupení“ a v čl. 3 odst. 1 písm. b) druhé odrážce upřesňuje, že „za produkty ve volném oběhu na portugalském území se pokládají: [...] produkty [...] dovezené do Portugalska, u kterých byly v Portugalsku splněny dovozní náležitosti a zaplacen cla a poplatky s

rovnocenným účinkem a u kterých nedošlo k plnému ani částečnému navrácení těchto cel a poplatků“. Článek 3 odst. 1 písm. b) druhá odrážka nařízení č. 3771/85 uvádí všechny „produkty dovezené do Portugalska“, tedy včetně produktů pocházejících z jiných členských států.

V důsledku toho by mohl a měl být zohledněn cukr pocházející z Dánska při výpočtu zásob cukru ve volném pohybu na portugalském území dne 1. března 1986. Portugalské orgány mají za to, že i když by Dánsko mělo být za okolností projednávaného případu považováno za třetí zemi, nemělo by být množství cukru (796 821 kg) dovezeného na základě „Bilhete de Importação č. 246“ zohledněné pro účely výpočtu těchto zásob, neboť dotčený cukr nebyl dne 1. března 1986 ve volném oběhu.

Komise nesdílí tento názor, neboť Tribunal Tributário de Segunda Instância rozhodl ve svém rozsudku ze dne 26. března 1996, že ze skutkových zjištění vyplývá, že cukr byl celně odbaven dne 27. února 1986 a že k tomuto datu bylo povoleno jeho propuštění do volného oběhu a uvedení ke spotřebě.

Rozhodnutí 85/257 a rozhodnutí, která je poté nahradila, jakož i nařízení č. 1552/89, které definuje podmínky, za nichž jsou „vlastní zdroje“ poskytovány Komisi, nepodmiňují toto poskytnutí zahrnutím těchto vlastních zdrojů do rozpočtu Společenství. Cílem článků 371 a 372 aktu o přistoupení je přizpůsobit použití rozhodnutí 85/257 zvláštní situaci vyplývající z přistoupení Portugalska a tyto články nepředstavují překážku toho, aby příjmy pocházející z částky stanovené v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 579/86, a sice v projednávaném případě částky 785 078,50 eur byly kvalifikovány jako vlastní zdroje.

Kvalifikace částky jako vlastního zdroje Společenství vyplývá z právních předpisů Společenství, a zvláště rozhodnutí 85/257, a proto není její kvalifikace provedená členskými státy relevantní.

Podle judikatury není nezbytné prokázat, že ztráta vlastních zdrojů byla způsobena omylem některého z vnitrostátních orgánů. Stačí konstatovat, že po vydání pravomocného rozhodnutí STA bylo konstatováno, že dlužníku nebylo uloženo zaplacení cla a že tato okolnost přímo souvisí s jednáním portugalských orgánů v roce 1990. Soudní dvůr potvrdil toto stanovisko Komise ve svém rozsudku ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko (C-392/02, Sb. rozh. s. I-9811).

Rozsudek STA ze dne 8. května 2002 potvrzuje, že stanovisko Komise je právně opodstatněné, jelikož částka dluhu nebyla

dlužníkovi oznámena včas, a sice ve lhůtě tří let, a že tedy nemohl být poplatek odveden a v důsledku toho nemohly být Komisi poskytnuty vlastní zdroje.

- (¹) Akt o podmínkách přistoupení Španělského království a Portugalské republiky a o úpravách Smluv (Úř. věst. 1985, L 302, s. 23).
- (²) Rozhodnutí Rady 85/257/EHS, Euratom ze dne 7. května 1985 o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 128, s. 15).
- (³) Nařízení Komise (EHS) č. 579/86 ze dne 28. února 1986, jímž se stanoví pravidla týkající se zásob produktů z odvětví cukru nacházejících se dne 1. března 1986 ve Španělsku a v Portugalsku (Úř. věst. L 57, s. 21).
- (⁴) Nařízení Rady (EHS) č. 1697/79 ze dne 24. července 1979 o vybírání dovozního nebo vývozního cla po propuštění zboží, které nebylo požadováno od osoby zodpovědné za zaplacení cla ze zboží navrženého v celním prohlášení do celního režimu s povinností toto clo platit (Úř. věst. L 197, s. 1).
- (⁵) Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 155, s. 1).
- (⁶) Recueil, s. I-7511.
- (⁷) Nařízení Komise (EHS) č. 2670/81 ze dne 14. září 1981, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výrobu cukru nad rámec kvóty (Úř. věst. L 262, s. 14).
- (⁸) Nařízení Rady (EHS) č. 3771/85 ze dne 20. prosince 1985 o zásobách zemědělských produktů v Portugalsku (Úř. věst. L 362, s. 21).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná
Rechtbank van Koophandel te Gent (Belgie) dne 19.
července 2012 — Euronics Belgium CVBA v. Kamera
Express BV a Kamera Express Belgium BVBA**

(Věc C-343/12)

(2012/C 303/28)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank van Koophandel te Gent

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Euronics Belgium CVBA

Žalované: Kamera Express BV, Kamera Express Belgium BVBA

Předběžná otázka

Je článek 101 zákona o obchodních praktikách a o ochraně spotřebitele, jehož účelem je mimo jiné ochrana zájmů spotřebitele — a který má následující znění: „Článek 101 odst. 1. Podnikům je zakázáno nabízet ke koupi nebo prodávat zboží se ztrátou.

Za prodej se ztrátou se považuje každý prodej za cenu, která neodpovídá alespoň té ceně, za kterou podnik zboží nakoupil nebo kterou by podnik musel zaplatit za opětovné pořízení, po odečtení případných slev, které byly poskytnuty a skutečně obdrženy. Při určení, zda se jedná o prodej se ztrátou, se nezohlední slevy, které jsou ze strany podniku poskytovány —

výlučně či nevýlučně — za jiné závazky, než za koupi zboží“ — v rozporu se směrnicí 2005/29/ES (¹), protože zakazuje prodej se ztrátou, zatímco tato směrnice takovou prodejní praktiku patrně nezakazuje a belgický zákon je možná přísnější než to, co stanoví směrnice 2005/29/ES a co je podle jejího článku 4 zakázáno?

- (¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22).

**Kasační opravný prostředek podaný dne 24. července 2012
Radou Evropské unie proti rozsudku Tribunálu (pátého
senátu) vydanému dne 4. května 2012 ve věci T-529/09,
Sophie in 't Veld v. Rada Evropské unie**

(Věc C-350/12 P)

(2012/C 303/29)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Rada Evropské unie (zástupci: P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete, zmocněnci)

Další účastnice řízení: Sophie in 't Veld, Evropská komise

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek navrhuje, aby Soudní dvůr

— zrušil napadený rozsudek Tribunálu,

— vydal konečné rozhodnutí v otázkách, které jsou předmětem tohoto kasačního opravného prostředku,

a

— uložil žalobkyni ve věci T-529/09 náhradu nákladů řízení vynaložených Radou v řízení v prvním stupni a v řízení o tomto kasačním opravném prostředku.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Tento kasační opravný prostředek souvisí s výkladem výjimek týkajících se ochrany veřejného zájmu v oblasti mezinárodních vztahů a ochrany právního poradenství. První z těchto výjimek je stanovena formou absolutní výjimky z práva veřejnosti na přístup uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) třetí odrážce nařízení (¹) a druhá formou kvalifikované výjimky z práva veřejnosti na přístup uvedené v jeho čl. 4 odst. 2 druhé odrážce.